



ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Henčekovej, PhD. a členiek senátu JUDr. Eleny Kováčovej a JUDr. Zdenky Reisenauerovej v právnej veci žalobkyne: **K. W.**, zastúpenej JUDr. *E. A.*, proti žalovanému: **KSÚ**, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného zo dňa 10. novembra 2006, č. KSU BB-2006-1011/2362-1:OŠSS, konajúc o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 28. februára 2007, č.k. 23 S 10/2007-74, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 28. februára 2007, č.k. 23 S 10/2007-74 **p o t v r d z u j e**.

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Banskej Bystrici zamietol žalobu, ktorou sa žalobkyňa domáhala preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného zo dňa 10. novembra 2006, č. KSU BB-2006-1011/2362-1:OŠSS. Uvedeným rozhodnutím žalovaný správny orgán zamietol odvolanie žalobkyne ako neopodstatnené a potvrdil rozhodnutie Mesta Z. zo dňa 24. augusta 2006, č.j. SÚ 2478/2006/2-rozh., ktorým v súvislosti s ustanovením § 62 ods. 1 a § 63 ods. 1 zákona č. 71/1972 Zb. o správnom konaní v znení neskorších prepisov (ďalej len Správny poriadok) prvostupňový správny orgán nepovolil obnovu správneho konania ukončeného vydaním rozhodnutia – stavebným povolením vydaným Mestom Z. pod

č.j. SÚ 3929/2004/2-rozh. zo dňa 1. decembra 2004, ktoré sa stalo právoplatným dňom 21. decembra 2004. Správny orgán prvého stupňa dospel k záveru, že neboli splnené podmienky na povolenie obnovy konania, nakoľko žalobkyňa nebola účastníčkou stavebného konania.

Krajský súd po preskúmaní veci a postupu správnych orgánov dospel v končenom dôsledku k záveru, že zo strany žalovaného, ale ani zo strany prvostupňového správneho orgánu nedošlo k porušeniu právnych predpisov, ktoré by mali za následok zrušenie napadnutých rozhodnutí, preto súd žalobu žalobkyne zamietol.

Proti tomuto rozsudku v zákonom stanovenej lehote podala žalobkyňa odvolanie prostredníctvom svojho právneho zástupcu a žiadala, aby odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu zmenil a zrušil rozhodnutie žalovaného ako aj rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie. Uviedol, že krajský súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Podľa názoru žalobkyne prvostupňový súd vyložil ustanovenie § 59 zákona č. 50/1967 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku (ďalej len Stavebný zákon) v spojení s ustanovením § 139 ods. 2 písm. c) a d) reštriktívne. Namietala, že realizáciou stavby „zriadenie podkrovných kancelárií a rekonštrukcia fasády okresného súdu“ bude dotknuté a obmedzené jej vlastníctvo k jej nehnuteľnostiam. Poukázala na skutočnosť, ktorú potvrdil i prvostupňový súd, že realizáciou povolenej stavby, ktorá bola umiestnená na pozemkoch parcela č. KN X. v k.ú. Z., bola žalobkyňa obmedzovaná vo výkone svojich vlastníckych práv, pretože stavebník po celý čas prác mal uložený materiál na jej pozemkoch. Podľa jej názoru žalobkyňa bola v zmysle § 59 ods. 1 písm. b) Stavebného zákona účastníčkou konania, a tak bol daný dôvod na obnovu konania v zmysle § 62 ods. 1 písm. c) Správneho poriadku. Zo skutkového zistenia je nesporné, že susedné stavby (súp. č. X. k.ú. Z. všetko vo vlastníctve žalobkyne) sú stavby na takom pozemku (parcela č. KN X. v k.ú. Z.), ktoré nemajú síce spoločnú hranicu s pozemkom, o ktorý v konaní podľa tohto zákona ide (parcela č. KN X. v k.ú. Z.), ale ich užívanie môže byť (a podľa vykonaných dôkazov aj bolo) navrhovanou stavbou „zriadenie podkrovných miestností a rekonštrukcia fasády okresného súdu“ dotknuté.

Žalovaný správny orgán navrhol napadnutý rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdiť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v rozsahu a v medziach podaného odvolania, a dospel k záveru, že odvolaniu nie je možné priznať úspech. Rozhodol na odvolacom pojednávaní dňa 16. apríla 2008 podľa § 250ja ods. 3 OSP rozsudkom, ktorý verejne vyhlásil (§ 156 ods. 1 OSP).

Podľa § 244 ods. 1 OSP v správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

V správnom súdnictve prejednávajú sudy na základe žalôb prípady, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu (§ 247 ods. 1 OSP).

Podľa zákonného ustanovenia § 247 ods. 1 OSP treba považovať za osobitnú náležitosť žaloby aj konkrétne tvrdenie žalobcu, že bol ukrátený na svojich právach nezákonným rozhodnutím správneho orgánu, pričom musí ísť o subjektívne práva vyplývajúce z právneho predpisu. Žalobca musí poukázať na konkrétne skutočnosti, z ktorých vyvodzuje porušenie práva.

Preskúvanie zákonnosti rozhodnutí správnych orgánov v správnom súdnictve je ovládané dispozičnou zásadou (§ 249 ods. 2 OSP).

Podľa § 250i ods. 1 OSP pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia. Súd môže vykonať dôkazy nevyhnutné na preskúmanie napadnutého rozhodnutia.

Za dôkazy nevyhnutné na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia v intenciách ustanovenia § 250i ods. 1 OSP treba považovať také dôkazy, ktoré vedú k zisteniu, či skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania rozhodnutia správneho orgánu, bol pre rozhodnutie správneho orgánu postačujúci.

Správny súd pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu v konkrétnej veci sa v zásade obmedzí na otázku, či vykonané dôkazy, z ktorých správny orgán vychádza, nie sú pochybné, najmä kvôli prameňu, z ktorých pochádzajú alebo pre porušenie niektorej procesnej zásady správneho konania a ďalej na otázku, či vykonané dôkazy logicky robia vôbec možným skutkový záver, ku ktorému správny orgán dospel. Správny súd pri preskúvaní zákonnosti správneho rozhodnutia a postupu správneho orgánu posudzuje, či správny orgán aplikoval na predmetnú právnu vec relevantný právny predpis.

Podľa § 250i ods. 3 OSP pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu súd prihliadne len na tie vady konania pred správnym orgánom, ktoré mohli mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

Podľa § 250h ods. 1 OSP až do rozhodnutia súdu môže žalobca rozsah napadnutia správneho rozhodnutia obmedziť, rozšíriť ho môže len v lehote podľa § 250b.

Odvolací súd zastáva názor, že prvostupňový súd pri rozhodovaní o žalobe na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného postupoval v súlade s citovanými ustanoveniami Občianskeho súdneho poriadku, ktoré upravujú správne súdnictvo.

Podľa názoru odvolacieho súdu je správny záver prvostupňového súdu, že žalovaný ako aj prvostupňový správny orgán pri rozhodovaní vychádzali z dostatočne zisteného skutočného stavu veci a dospeli k správnym právnym názorom.

Ako vyplynulo z obsahu administratívneho spisu ako i výsledkov doterajšieho priebehu konania Mesto Z. na základe žiadosti Okresného súdu vo Z. vydalo stavebné povolenie č.j. SÚ 3929/2004/2-rozh. zo dňa 1.decembra 2004, ktorým povolilo stavbu „zriadenie podkrovných kancelárií a rekonštrukcia fasády okresného súdu“ na pozemkoch parcela č. KN X. v katastrálnom území Z.. Rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 21. decembra 2004. Mesto Z. dňa 24. augusta 2006 vydalo rozhodnutie č.j. SÚ 2478/2006/2-rozh. na základe žiadosti žalobkyne, ktorým nebola povolená obnova konania. Dôvodom žiadosti bola skutočnosť, že žalobkyňa nebola prizvaná do stavebného konania ako účastníčka konania. Uvedené rozhodnutie bolo potvrdené žalobou napadnutým rozhodnutím žalovaného správneho orgánu.

Podľa odôvodnenia rozsudku krajského súdu povolená stavba „zriadenie podkrovných kancelárií a rekonštrukcia fasády okresného súdu“ bola umiestnená na pozemkoch parcela č. KN X. v katastrálnom území Z., ktoré nemajú spoločnú hranicu s pozemkami žalobkyne. Zriadením podkrovných kancelárií a rekonštrukciou fasády okresného súdu neboli dotknuté práva žalobkyne užívať nehnuteľnosti, resp. stavby, ktoré sú v jej vlastníctve. Konštatoval, že pokiaľ žalobkyňa v žalobe poukazovala na to, že stavebné práce sa vykonávali z parcely č. X., ktorá priamo susedí s parcelou č. CKN X., a že parcela č. X. je vo vlastníctve žalobkyne, k tomu je potrebné povedať, že zriadenie podkrovných kancelárií a rekonštrukcia fasády okresného súdu sa vykonávala na parcele č. X. v katastrálnom území Z., ktoré nesusedia s parcelou č. X., a to, že stavebné práce sa vykonávali aj z parcely č. X., pre posúdenie veci je právne bezvýznamné.

Odvolací súd sa v danom prípade v plnom rozsahu stotožňuje s právnym názorom krajského súdu, že v danom prípade žalobkyňa nebola účastníčkou správneho stavebného konania, a teda tu nebol daný dôvod na obnovu konania v zmysle § 62 ods. 1 písm. c) Správneho poriadku. Dôvodom žiadosti žalobkyne na obnovu konania bola skutočnosť, že nebola ako účastníčka správneho konania

prizvaná do stavebného konania, pričom svoje účastníctvo odvodzovala od skutočnosti, že povolená stavba „zriadenie podkrovných kancelárií a rekonštrukcia fasády okresného súdu“ sa realizovala na pozemku, ktorý priamo susedí s pozemkom v jej vlastníctve.

V danom prípade Najvyšší súd Slovenskej republiky poukazuje na ustanovenie § 59 a § 139 ods. 2 písm. c) a d) Stavebného zákona, z ktorých táto skutočnosť nevyplýva, nakoľko účastníkmi stavebného konania sú: stavebník, osoby, ktoré majú vlastnícke alebo iné práva k pozemkom a stavbám na nich vrátane susediacich pozemkov a stavieb, ak ich vlastnícke alebo iné práva k týmto pozemkom a stavbám môžu byť stavebným povolením priamo dotknuté.

Podľa § 139 ods. 2 písm. c) a d) Stavebného zákona „susedné pozemky a stavby na nich“ - rozumejú sa tým pozemky, ktoré majú spoločnú hranicu s pozemkom, ktorý je predmetom správneho konania podľa tohto zákona a stavby na týchto pozemkoch, „susedná stavba“ - rozumie sa ňou aj stavba na takom pozemku, ktorý nemá síce spoločnú hranicu s pozemkom, o ktorý v konaní podľa tohto zákona ide, ak jej užívanie môže byť navrhovanou stavbou dotknuté.

O takýto prípade sa jednoznačne v prejednávanej veci nejedná. Ako zistil z výsledkov dokazovania odvolací súd žalobkyňa uvádzala, že bola obmedzovaná vo výkone svojich vlastníckych práv, pretože stavebník po celý čas výkonu prác mal uložený materiál na jej pozemku. Uvedená skutočnosť síce nebola nijakým spôsobom spochybnená, avšak nezakladá v žiadnom prípade splnenie podmienky na obnovu konania.

Odvolací súd tu taktiež zastáva názor, že žalobkyňa sa bude musieť domáhať odstránenia prípadnej škody jej náhradou v inom sporovom konaní so stavebníkom.

Tu najvyšší súd taktiež poukazuje na stavebné povolenie č.j. SÚ 3929/2004/2-rozh. zo dňa 1. decembra 2004, kde v podmienkach uskutočňovania stavby stavebný úrad určil v bode 8. stavebníkovi, že pri realizácii stavby budú všetky zariadenia staveniska a skládky materiálov výlučne na pozemkoch, ku ktorým má stavebník vlastnícke, resp. iné k tomu oprávňujúce právo. Taktiež stavebný úrad stavebníkovi uložil v bode č. 11 zabezpečiť stavenisko pred vstupom cudzích osôb a v bode č. 21 pri realizácii stavby zabezpečiť také opatrenia, aby nedošlo k škodám na susedných nehnuteľnostiach. V prípade, že pri realizácii stavby dôjde k poškodeniu susedných nehnuteľností, je stavebník povinný toto ihneď uviesť do pôvodného stavu na vlastné náklady.

Vychádzajúc z pripojeného spisového materiálu námietky žalobkyne uvedené v žalobe nie sú takými námietkami, s ktorými by sa už nebol žalovaný vo svojom

rozhodnutí dostatočne podrobne vyporiadal. Tieto námietky preto nemohli obstáť ani v súdnom prvostupňovom konaní a ani v súdnom konaní odvolacom.

Žalobkyňa v odvolaní neuviedla žiadne relevantné skutočnosti, s ktorými by sa krajský súd nebol podrobne vyporiadal, a ktorými by bola preukázala porušenie alebo ohrozenie ich subjektívnych práv, alebo preukázala, že správne orgány pri hodnotení nimi vykonaných dôkazov porušili ustanovenie § 34 ods. 5 Správneho poriadku (§ 140 stavebného zákona).

Na základe vyššie uvedeného Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací dospel k záveru, že námietky žalobkyne vznesené v odvolaní nie sú opodstatnené. Preto stotožniac sa s právnym posúdením veci krajským súdom uvedeným i v odôvodnení napadnutého rozsudku, na ktoré zároveň poukazuje, napadnutý rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici podľa § 219 OSP potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 224 ods. 1 OSP v spojení s § 250k ods. 1, § 250l ods. 2 OSP tak, že žalobkyni nepriznal ich náhradu, pretože nebola v tomto konaní úspešná a žalovanému preto, že mu žiadne nevznikli.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustné odvolanie.

V Bratislave dňa 16. apríla 2008

JUDr. Jana Henčeková, PhD., v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Nikoleta Adamovičová